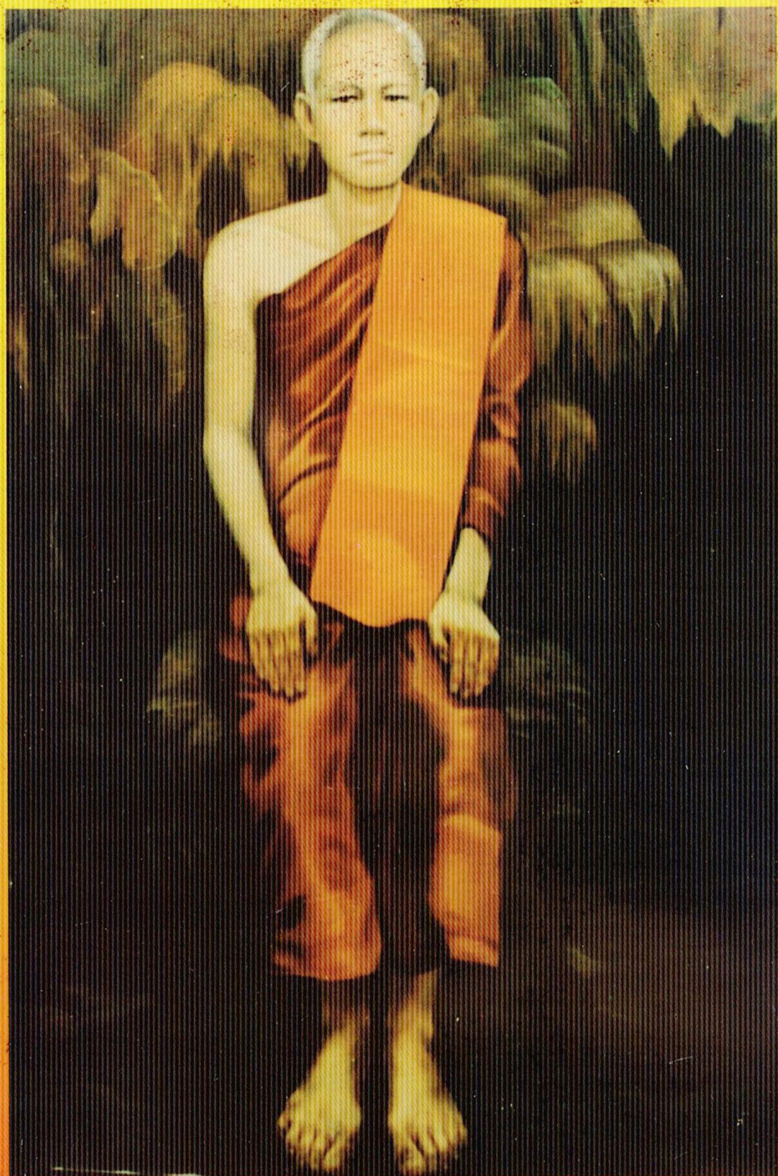

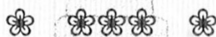
พระครูเทพโลกอุดร

พระบรมราโชวาท

ของ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน

"ทุกคนที่ถือตัวว่าเป็นพุทธศาสนิกชน จะต้องศึกษาพระพุทธศาสนาตามภูมิปัญญาความสามารถและโอกาสของตนๆ ที่มีอยู่ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องกระจ่างชัดขึ้นในหลักธรรม เมื่อศึกษาเข้าใจและเห็นประโยชน์แล้วก็น้อมนำมาปฏิบัติทั้งในการดำเนินชีวิตประจำวันและการงานของตน เพื่อให้เกิดความสุข ความสงบร่มเย็น และความเจริญงอกงามในชีวิตเพิ่มพูนขึ้นเป็นตามลำดับ ตามขีดความประพฤติปฏิบัติของแต่ละคน ถ้าชาวพุทธรู้ธรรม ปฏิบัติธรรมะอย่างถูกต้องทั่วถึงกันมากขึ้น ปฏิบัติการเบียดเบียนพระศาสนาให้เศร้าหมองก็ลดน้อยลง..."

พระราชทานแก่ผู้เข้าร่วมสัมมนาเรื่อง
"การทะนุบำรุงรักษาพระพุทธศาสนา"
เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๒๕
ณ ศาลาธรรมจินราชปัญจมบพิธ วัดเบญจมบพิตร

อารัมภคถา

ก่อนที่จะได้ขยับขยาย อธิบายหัวข้อธรรมซึ่งปรากฏในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนขอกล่าวถึงประวัติของผู้เขียน และความเป็นมาเป็นไปของธรรมพอสังเขป ผู้เขียนได้อุปสมบทเข้าสู่ผ้ากาสาวพัตร์ในสังกัดวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ ครั้งอุปสมบทนั้นเองก็ได้ตั้งใจศึกษาทั้งภาคปริยัติและปฏิบัติตามควรแก่การเข้าสู่เขตบวรพุทธศาสนาได้ปฏิบัติกิจของสงฆ์อย่างเต็มความสามารถที่มีด้านปริยัติสอบได้นธ.เอกในสำนักเรียนวัดมหาธาตุฯนั้นเอง ด้านการปฏิบัติก็ศึกษาพระกรรมฐานของสำนักจากคณะ ๕ (พระเดชพระคุณพระเทพสิทธิมุนี) ซึ่งสอนด้านภาวนายุบหนอ พองหนอ อยู่ระยะหนึ่งแต่เนื่องจากไม่ถูกกับจริตของตนเองจึงไม่อาจก้าวหน้าเท่าที่ควรจึงยุติ และหันมาปฏิบัติในสายกรรมฐานของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนีบ้างผลปรากฏว่า ยังคงเป็นไปในรูปเดิมยังไม่ก้าวหน้ากว่าเดิม มิใช่ว่าวิชาธรรมกายจะไม่ดี แต่คงเป็นเพราะผู้เขียนไม่ดีพอกับวิชานี้ จึงไม่บรรลุในสิ่งที่ตนเองหวัง

จุดหักเหที่สำคัญเกิดขึ้นในปีพ.ศ.๒๕๑๘ เมื่อผู้เขียนได้มีโอกาสฝากตัวเข้าเป็นศิษย์ศึกษาพระกรรมฐานในพระเดชพระคุณพระราชพรหมยานเถร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) สำนักวัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี จึงปฏิบัติพระกรรมฐานสืบสายจากหลวงปู่พระครูวิหาร

กิจจานุการ (ปาน โสนันโท) จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤาษีอย่างจริงจังได้ผลก้าวหน้าดีเป็นลำดับ ปีพ.ศ.๒๕๒๐ ได้ออกปฏิบัติธุดงควัตรเป็นครั้งแรกโดยหลวงพ่อฤาษีเป็นผู้อนุมัติ ซึ่งเท่าที่ทราบก่อนหน้านั้นยังไม่เคยมีภิกษุรูปใดได้รับอนุญาตมาก่อน ซึ่งเป็นผลดีแก่ผู้เขียนอย่างมาก ในช่วงธุดงค์นั้นได้รับประสพการณ์ในด้านต่าง ๆ อย่างเต็มที่แม้ในระยะหลัง ๆ ราวปี ๒๕๒๕ เป็นต้นมา ผู้เขียนจะไม่ได้อยู่รับใช้และใกล้ชิดหลวงพ่อ เพราะต้องการให้คนรุ่นหลังศิษย์รุ่นใหม่ได้สัมผัสกับหลวงพ่อ แต่แม้กระนั้น ผู้เขียนก็ยังหาโอกาสออกปฏิบัติธุดงค์ทุกปี ๆ ละ ๒-๓ เดือน มิได้ขาด เพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจและเพิ่มพูนบารมีด้านปัญญาธรรมแก่ตนเอง

เพราะการปฏิบัติธุดงค์วัตรอย่างสม่ำเสมอนี้เอง ทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสพบพระเถระองค์สำคัญในแวดวงพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันมานานว่าท่านเป็นอมตเถราจารย์ที่เราท่านได้รู้จัก ท่านในนาม พระครูเทพโลกอุดร ซึ่งบางท่านอาจเคยสัมผัสองค์ท่านในรูปแบบต่าง ๆ หลายท่านคงได้รับทราบอัตตชีวประวัติของท่านบ้างแล้ว ผู้เขียนเองได้ สดับนามและพบรูปภาพของท่านมาแต่เยาว์ เคยได้ยินเกียรติคุณของท่านมาไม่น้อย ตั้งความหวังไว้ว่าจะมีโอกาสมีบุญวาสนาพอที่ได้พบท่านสักครั้ง ความมุ่งหวังมาประสบความสำเร็จเอาเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๑ นี้เอง ณ. เชิงเขาในเขตจังหวัดเชียงราย

สร้างความปิติโสมนัสแก่ผู้เขียนตลอดมามิรู้ลืม จากการพบกันนั้นจึงเป็นเหตุให้เกิดปัญญาและเป็นที่มาของธรรม อันจะปรากฏต่อไปในบทข้างหน้าต่อไป สิ่งที่ผู้เขียนจะเขียนนี้ เกิดจากการตรึกตรองคำสอนของพระเดชพระคุณพระครูโลกอุดรท่าน ซึ่งได้ฝากปริศนาธรรมก่อนจากไว้ให้คิดและตีความ ทำให้ผู้เขียนต้องใช้กำลังปัญญาทบทวนกลับไปกลับมานานนับเดือนทีเดียว ในท้ายที่สุดก็สามารถแก้ปัญญาได้อย่างถ่องแท้ ยิ่งทำให้ผู้เขียนมีความมั่นคงทางใจมากขึ้น

หลังจากขบคิดปัญหาปริศนาธรรมได้แล้ว ผู้เขียนก็หาโอกาสเผยแพร่หลักธรรมคำสอนนี้ ออกไปสู่สาธารณชน เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นต้นมา หลายท่านพบหนังสือนี้อาจจำได้ว่าเคยได้รับอรรถาธิบายจากผู้เขียนไปบ้างแล้ว บัดนี้ได้มีศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกับผู้เขียน คือ พระเดชพระคุณพระราชพรหมยานเถร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) มีศรัทธาปสาทะต้องการเผยแพร่คำสอนของพระครูเทพโลกอุดร ในรูปแบบหนังสือบ้าง จึงขอร้องให้ผู้เขียนเรียบเรียงหัวข้อธรรมและพิมพ์ขึ้นเพื่อแจกจ่ายออกไปเป็นธรรมทาน ซึ่งผู้เขียนก็ยินดี และอนุโมทนาในกุศลเจตนาของท่าน จึงได้เรียบเรียงข้อธรรมและแจกแจงแนวคิดออกเป็นตัวอักษร ซึ่งไม่ใช่ง่ายเลย แต่ก็พยายามอธิบายให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ผู้เขียนขอถวายกุศลทั้งสิ้น อันจะเกิดขึ้นในปัจจุบันและอนาคตจากการเผยแพร่

ธรรมทานครั้งนี้ ตรงแด่พระเดชพระคุณพระเทพโลกอุดร ซึ่งนับว่าเป็นปรมาจารย์องค์หนึ่งของผู้เขียน และถวายกุศลแด่พระเดชพระคุณพระราชพรหมยานเถร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) พระอาจารย์ของผู้เขียน อันเป็นชนวนให้ผู้เขียนได้ก้าวเข้าสู่แวดวงของการปฏิบัติธุดงค์วัตรเป็นเหตุให้ได้พบพระครูเทพโลกอุดรในที่สุด อีกทั้งขอผลบุญนี้จงเป็นพลวปัจจัย นำพาผู้ร่วมสนับสนุนธรรมทานครั้งนี้ ได้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันทั่วกัน

อ.เกรียงศักดิ์ เทศถมทรัพย์
๑๖๔๕/๔๒ ซ.จรัญสนิทวงศ์ ๔๓
ถ.จรัญสนิทวงศ์ เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทร. (๐๒) ๔๒๔-๘๒๗๑
มือถือ 01-3437027

หลวงพ่อพระครูเทพโลกอุดรฝากอะไร?

ครั้งที่ผู้เขียนได้มีโอกาสพบองค์ท่าน ได้คลุกคลีกับท่านราว ๓ ชม.เศษ ซึ่งเป็น ๓ ชม.ที่มีคุณค่าต่อผู้เขียนที่สุด ก่อนจากกันวันนี้ ท่านกล่าววาจาฝากไว้ว่า "คุณควรระวังสำรวมให้ดี จิตอยู่ไหน กายอยู่นั่น กายอยู่ไหน จิตอยู่นั่น ถ้ากายอยู่ป่าจิตอยู่เมือง หรือ กายอยู่ในเมืองจิตไปอยู่ป่า อย่างนี้ใช้ไม่ได้" ในจุดนี้ผู้เขียนสามารถเข้าใจได้ทันทีว่าท่านสอนให้ไม่ประมาท มีสติสัมปชัญญะอย่าขาดสติเด็ดขาด แต่ปัญหามิได้อยู่ตรงนี้ ปมปริศนาสำคัญอยู่ในคำประโยคสุดท้ายคือ "ให้คุณค้นหาเหตุของพระนิพพาน" คำพูดนี้เองทำเอาผู้เขียนขบคิดตีปัญหาถึงหนึ่งเดือนทีเดียว ครั้งเมื่อใคร่ครวญจนรู้แจ้งแล้ว ทำให้เกิดความปลอดโปร่งขึ้นภายในใจอย่างประหลาด ได้ค้นพบสัจจธรรมค้นพบสิ่งที่คั่งค้างในใจของตน ไขปัญหาทางใจ หรือทางด้านวิปัสสนากรรมฐานได้กำหนดจดจำไว้พิจารณาให้เป็นอารมณ์ เพื่อจักได้ก้าวสู่พระนิพพานได้ไม่ยากเกินไปนัก

พระอรหันต์อยู่ที่ไหน

หากตั้งคำถามอย่างนี้ หลายท่านผู้รู้ก็คงตอบได้อย่างง่ายดาย คือก็อยู่ที่จิตใจของเราเองนั่นแหละนั่นก็มิใช่คำตอบที่ไม่ถูกต้องทีเดียว เพราะความเป็นพระอรหันต์มิใช่อยู่ที่โกนศีรษะแล้วห่มผ้าเหลือง ถ้าการปฏิบัติเยี่ยงนั้นคือการเป็นพระอรหันต์ ก็คงจะไม่มี

พระภิกษุ ดังที่ปรากฏเป็นข่าวคราวครึกโครมในสังคมชาวพุทธของเรามาหลายวาระ แล้วใครล่ะ? คือพระอรหันต์? ตัวท่านนั่นแหละคือพระอรหันต์ ผู้เขียนขอยืนยันว่าความเป็นพระอรหันต์ มิใช่พระ มิใช่คฤหัสถ์ ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชาย ความสำเร็จพระอรหันต์มิได้อยู่ในเครื่องแบบใด ๆ ทั้งสิ้น และทุกคนอาจสำเร็จพระอรหันต์ได้ทั้งสิ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องรู้จักแนวทางแห่งสัจธรรม และรู้จักวิธีการละวางปลดปล่อยตัวเอง ออกจากเหตุสัจธรรมเหล่านั้นด้วย ใช่ความรู้ความเห็นอย่างเดียวไม่พอครับ

สัจธรรมคืออะไร?

ก่อนจะทราบว่า สัจธรรมคืออะไร ท่านต้องกำหนดรู้เสียก่อนว่า ในขอบเขตจักรวาล หรือเอกภพเรานี้ซึ่งก็รวมทั้งโลกใบนี้ซึ่งนับเป็นจุดเล็ก ๆ ในจักรวาลด้วย มีวัตถุอันสามารถจะจับต้องได้อยู่กี่ประเภทใหญ่ ๆ คงมีตอบได้บ้างไม่ได้บ้างกระมัง? ผู้เขียนขอตอบว่าในจักรวาลของเรานี้มีสิ่งของต่าง ๆ อยู่เพียง ๓ ประเภทเท่านั้นคือ มนุษย์ สัตว์ สิ่งของ ไม่มี เพียง ๒ ประเภทเท่านั้น คือ สิ่งมีชีวิตหนึ่ง สิ่งไม่มีชีวิตอีกหนึ่ง หากมีมากกว่านี้กรุณาแจ้งมายังผู้เขียนด้วย เพื่อเพิ่มเติมแก้ไข แต่คิดว่าไม่มี เมื่อทราบดังนี้แล้วต้องทราบอีกต่อไปว่าวัตถุทั้ง ๓ หรือ ๒ ประเภทเหล่านี้เอง ต่างมีคุณสมบัติเหมือนกันทั้ง ๓ ประการนี้แหละเรารวมเรียกว่า สัจธรรม ธรรมะแห่งความเป็น

จริงคู่กับโลก คู่กับจักรวาลของเราตลอดกาล นั่นคือไม่ว่ามนุษย์ สัตว์ วัตถุ มีลักษณะอาการเดียวกัน ๑. มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ๒. มีความเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ๓. มีการสูญสลายในที่สุด ไม่มีสิ่งหนึ่งใดจะหลุดพ้นจากวังวนแห่งสัจจธรรมนี้ได้ ณ จุดนี้ ท่านทั้งหลายต้องกำหนดจิตตามรู้ ให้เกิดความเข้าใจเหตุอย่างถ่องแท้ให้ได้ ซึ่งไม่ใช่ของยากอะไรเลยลองมาทำความเข้าใจกับวัตถุต่างๆ เกิดขึ้นและสูญสลายอย่างไร

ขอสมมติเป็นของใช้สอยประจำวันนี่แหละ เช่น ชามข้าว แก้วน้ำ ของทั้งสองสิ่งนี้ เข้าสู่ระบบของสัจจธรรม (เฉพาะกับตัวเรา) ตั้งแต่วันแรกที่ท่านซื้อหามาครอบครอง วันที่ได้มานั่นเองคือ ของสิ่งนั้นเกิดขึ้นแก่ท่าน ใช้ไปแล้วย่อมเก่าไปตามระยะเวลา นี่คือการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ท้ายที่สุดทั้งชามข้าว แก้วน้ำ ก็ตกแตกลงในวันใดวันหนึ่ง วันที่แตกนั้นเองคือการสูญสลายในที่สุด ตามกฎสัจจธรรมที่กล่าวไว้พอดี นี่เป็นแบบที่หนึ่งที่วัตถุจะสูญสลายจากเรา แบบที่สอง คือไม่แตกหักทำลาย แต่เพราะสูญหาย พูดง่าย ๆ คือ ถูกขโมยนั่นเอง ก็เป็นอาการสูญไปอีกแบบหนึ่ง ฉะนั้นวัตถุย่อมสูญจากเราได้ ๒ แบบดังกล่าว ส่วนในด้านสิ่งมีชีวิตคือคนและสัตว์ ก็มีการจากกัน สูญสลาย ๒ แบบ เช่นกัน สมมติ เช่น ชายหญิงคู่หนึ่งได้จัดการมงคลสมรสกัน วันมงคลนั้นก็เข้าสู่วังวนสัจธรรมแล้ว คือ สามีเกิดขึ้นกับภรรยา และภรรยาเกิดขึ้นกับสามี นี่เป็นอุบัติขึ้นเป็น

ธรรมดา ในกาลต่อมา ก็ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันนับวันนับปี นี้คือเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา วันใดวันหนึ่งจะเป็นระยะให้หลังกี่ปีก็ตาม มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ซื่อสัตย์หรือนอกใจนั่นเอง จึงเกิดการแตกแยกและหย่าร้างกันไป ก็เข้าสู่คำ สูญสลายในที่สุดดังกล่าว แต่การสูญสลายนี้เรียกกันอย่างง่าย ๆ ว่าจากเป็น อีกประการหนึ่งคือร่วมคู่กันไปได้ตลอดอายุ แล้วฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกิดเสียชีวิตไป ก็เป็นการสูญสลายตามกฎสัจจธรรมอีกแบบหนึ่ง แต่เป็นการจากโดยตายจาก จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าคน สัตว์ สิ่งของล้วนแต่อยู่ในกฎเดียวกัน มีการสูญสลายจากเรา (ผู้ครอบครอง) ได้ ๒ แบบเหมือนกัน ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ ในจักรวาลจะเป็นของได้ ๒ ลักษณะใหญ่ ๆ ของนั้นยังอยู่กับเรา ไม่แตกหักทำลาย ไม่สูญหาย ไม่จากเราไป สิ่งนั้นก็ยังเป็นของเราอย่างหนึ่ง หรือเราผู้เป็นเจ้าของ ๆ สิ่งนั้น ๆ ไม่ว่าจะมีค่างวดมากน้อยเท่าใด ยังอยู่กับมัน (วัตถุ) ไม่เสียชีวิตตายจากของสิ่งนั้นไปเสีย ของสิ่งนั้นก็ยังเป็นของเรา ครั้นเมื่อสิ้นชีวิตแล้วก็เป็นของใครไม่ทราบได้จริงไหมครับ สิ่งที่กล่าวมานี้เป็นเพียงเรื่องภายนอกลองหันมาทำความเข้าใจกันดู

ร่างกายกับการเกิดการตาย

หลายท่านที่เป็นศิษย์ในพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤาษีลิงดำคงได้ยินคำสอนคำนี้เสมอว่า "ให้คิดเสมอว่า ร่างกายมิใช่ของเรา เรา

ไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา" หรือในสำนักพระกรรมฐานหลายแห่งจะว่า ร่างกายนี้เป็นเพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มารวมกันอยู่เท่านั้น เชื่อว่าหลายท่านคงเข้าใจเพียงผิวเผิน ไม่อาจแยกแยะได้ว่าร่างกายนี้ทำไมจึงไม่ใช่ตัวเรา เพราะกินเอง หิวเอง อิ่มเอง ไปมาเองทั้งนั้น ต่อไปนี้ลองคิดตามผู้เขียนดูครับ ผู้เขียนเชื่อว่าทุกท่านที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ต้องเคยโดยสารรถยนต์ หรือมีรถยนต์ใช้ขับขี่ หากมีรถยนต์คันหนึ่ง มีเครื่องยนต์ครบมีกุญแจเสียบคาอยู่ด้วย ขอถามว่าเคลื่อนที่ได้หรือไม่ ทุกท่านคงตอบว่า เคลื่อนที่ไม่ได้ แล้วเคลื่อนได้เพราะอะไร? ก็ต้องตอบว่า ต้องมีคนขึ้นไปขับก่อนนั่นแหละครับ คือ เหตุแห่งกฎสัจจธรรม ท่านทั้งหลายครับ ร่างกายของเราทุกคนตั้งแต่ปลายผมถึงปลายเท้า มิได้ต่างอะไรกับรถยนต์เปล่า ๆ ที่ไม่มีคนขับเลย ต่อเมื่อมีตัวเราจริง ๆ ซึ่งทางพระเรียกว่าจิตบ้าง เรียกวิญญาณบ้าง เข้าไปนั่ง (จุติ) แล้วจัดแจงสตาร์ทเครื่อง วันแรกที่เราท่านขึ้นไปนั่งนั่นแหละเรียกว่าการเกิด ท่านทั้งหลายจึงต่างใช้รถอยู่คันหนึ่งแต่รถคันนั้นเรียกยี่ห้อ คน(มนุษย์) เห็นชัดหรือยังครับ เราคือคนขับที่อยู่ข้างในส่วนร่างกายก็คือรถยนต์คันหนึ่งเท่านั้น อธิบายอย่างนี้คงเข้าใจกันต่างใช้รถยี่ห้อคนด้วยกัน ต่างแต่สีรถไม่เหมือนกัน ขาวบ้าง ขาวเหลืองบ้าง ดำแดงบ้าง และตัวถังไม่เหมือนกันคือสูง ต่ำ อ้วน ผอมนั่นเอง เข้าเขตแห่งสัจจธรรมข้อหนึ่ง เมื่อเกิดแล้วอายุมากขึ้นนั่นคือ การเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานั่นเอง ท้ายที่

สุดแล้วรถยี่ห้อคนคันนี้ที่เราใช้อยู่จะต้องผุพังไปทีละน้อย ๆ วันใดวันหนึ่งในอนาคต เราท่านก็จะซ่อมแซมรถคันนี้ไม่ได้ จำเป็นต้องทิ้ง วันที่ท่าน (จริง ๆ) ก้าวลงจากรถ (คน) วันนั้นขณะนั้นรวมเรียกว่าการตายนั่นเอง เพราะฉะนั้น การเกิด-การตาย เปรียบแล้วไม่ต่างอะไรกับการขึ้นรถลงรถเลย หลังจากลงจากรถ (ตาย) เขาก็นำเอาซากรถ (ร่างกาย) ของเราท่านไปเผาบ้าง ฝังบ้าง เหลือแต่กระดูก-ขี้เถ้า ดังนั้นร่างกายนี้เป็นของเราหรือไม่ ทราบแน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่ รถยี่ห้อคนนี้ทั้งผู้เขียนและท่านทั้งหลายได้ใช้กันมาแล้วหลายร้อยหลายพันคัน เพราะการเวียนว่ายตายเกิดมาในอดีต

ทุกข์เกิดจากอะไร?

ในขณะที่ทุกท่านยังไม่เข้าใจในสัจจธรรม ยังไม่ตามรู้ตามเห็นความเกิดความดับสลายของวัตถุต่าง ๆ ทุกท่านย่อมนำจิตไปพัวพันยึดติดกับสิ่งของเหล่านั้น คิดว่าชามข้าว แก้วน้ำ เป็นของ ๆ เรา จะเป็นของคนอื่นไม่ได้จะแตกหักทำลายมิได้ จะต้องคงอยู่อย่างนั้นตลอดกาล ดังนั้นเมื่อสิ่งของเหล่านั้นเกิดการสูญสลายไปด้วยอาการต่าง ๆ เช่น แตกหรือสูญหาย จึงเกิดความทุกข์ความเศร้าโศกเสียใจหรือแม้แต่การใช้ชีวิตคู่ ครั้นมีการจากเป็นก็ดี จากตายก็ดีล้วนเป็น อาการของสัจจธรรมทั้งสิ้น ภัยที่น่าสะพรึงกลัวคืออะไร ตราบใดที่ท่านยังคงยึดติดกับสิ่งต่าง ๆ ท่านติดข้องอยู่ ๑,๐๐๐ ชิ้น ๑,๐๐๐ อย่าง ท่านก็ต้องเสียใจอีก ๑,๐๐๐ ครั้ง ลูกตาย สามีตาย

ภรรยาตาย บุคคลใกล้ชิดตาย จากท่านไปในคราวใด ท่านก็โศกเศร้าในคราวนั้น ลองคิดดูว่า เรายังต้องเกิด–ตายอีกสัก ๑,๐๐๐ ชาติ (ครั้ง) จะต้องพบความทุกข์อีกมากมายมหาศาลเพียงใด

รู้แล้วต้องหาทางออก

ดังที่ได้กล่าวไว้ในช่วงต้น ว่าท่านต้องรู้จักสัจจธรรมเสียก่อน เมื่อรู้จักเหตุแล้ว ต้องหาทางออกจากเหตุแห่งสัจจธรรมนั้นด้วย ถึงจุดนี้ท่านคงทราบแล้วว่าทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ สิ่งมีชีวิต สิ่งไม่มีชีวิต มีค่ามากก็ดี มีค่าน้อยก็ดี จะได้มาในครอบครองง่ายก็ดี ยากก็ดี ล้วนแต่ไม่มีสิ่งใดเป็นของ ๆ เราอย่างแน่นอน เพราะท้ายที่สุดต้องสูญสลายจากเราไปทั้งสิ้น ไม่มีแม้แต่สิ่งเดียวที่จะยึดเป็นของเราได้ก็ต้องตั้งใจลดอาการยึดสิ่งต่างๆ เหล่านั้น เพื่อให้หลุดพ้นจากวังวนของสัจจธรรมนั้นด้วย เพื่อมิให้เกิดความทุกข์อีกต่อไป

ก้าวออกจากวังวน สู่อรหันต์ผลนิพพาน

ขณะที่ยังไม่ถ่องแท้เข้าถึงสัจจธรรม เปรียบเหมือนท่านนำเอาสิ่งของต่าง ๆ ทั้งคน สัตว์ วัตถุ มาแบกไว้บนบ่าทั้ง ๒ บ่าขวาก็แบกญาติพี่น้องบุตรหลาน บ่าซ้ายก็แบกทรัพย์สินเงินทองของใช้ หนักอึ้งเลยใช่ไหม พอเข้าใจถึงเหตุสัจจธรรมแล้ว ท่านจะแบกไว้เพื่ออะไรก็

พยายามหยิบออก ยกออกจากบ่าทั้งซ้าย-ขวานั้น ปลดลงวางไว้ว่าบุตรไม่ใช่ของเรา สามีไม่ใช่ของเรา ทรัพย์สมบัติไม่ใช่ของเรา ค่อย ๆ วางลงทีละเล็กทีละน้อย บนบ่าของท่านก็จะเริ่มเบาลง ไม่มีสิ่งใดหนักอีกต่อไป ท่านทราบหรือไม่ ขณะที่ท่านเริ่มลงมือสร้างอารมณ์ของพระนิพพานให้เกิดขึ้นในจิตของท่านตลอดเวลา วันใด ที่ท่านหยิบสิ่งต่าง ๆ ออกจากบ่าได้หมดสิ้น ทั้งสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิต วันนั้นเวลานั้น ท่านก็คือพระอรหันต์องค์หนึ่งนั่นเอง การปลดของออกจากบ่าจากไหล่ทั้ง ๒ ข้าง ในที่นี้ก็คือ การปลดใจออกจากวัตถุต่าง ๆ ไม่ให้ยึดถือว่าเป็นของเรานั่นเอง ถ้าจะถามว่าทำยากไหม ขอตอบว่า ไม่ยากเลย

พระนิพพานใกล้แค่เอื้อม

วิธีการปลดใจปลดอารมณ์ยึดเหนี่ยวในสิ่งต่าง ๆ รอบกายและรวมทั้งกายด้วยมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน วิธีแรก เมื่อท่านแสวงหาวัตถุต่าง ๆ เข้ามาอยู่ในครอบครอง ได้ของมาอยู่ในครอบครอง ได้ของมาในวันใดเวลาใด เริ่มตั้งจิตตั้งอารมณ์คิดไว้ก่อน ตั้งแต่วันนั้นเวลานั้น ว่าสักวันหนึ่งต้องแตกต้องหายแน่ ถ้าประมาท ในสิ่งของที่แตกได้อย่างไรก็ต้องแตก เช่นแก้วน้ำ แต่จะแตกเพราะมือใครเท่านั้น ซึ่งอาจมิใช่มือเรา เมื่อคิดได้อย่างนั้นเสมอ ๆ ของสิ่งนั้นแตกหักเสียหาย ลงวันใด ใจของเราก็สบาย ไร้ทุกข์ เพราะเข้าใจ

สภาวะของมันว่าต้องแตกแน่ ๆ หรือคิดอีกนัยหนึ่ง เพื่อความสบายใจ ไม่มีทุกข์คือ คิดว่าถ้าสิ่งนั้นยังอยู่ก็ใช้สอยทำประโยชน์กันไป ถ้าจะมีอันไม่มีเสียก็แล้วกันไปเถิด ส่วนในด้านสิ่งมีชีวิตไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่รักหรือเกลียดชัง ก็คิดง่าย ๆ ถึงการขึ้นรถลงรถ (เกิด-ตาย) ดังที่อธิบายในช่วงต้น ๆ คิดไว้บ่อย ๆ จิตจะเริ่มยอมรับความเป็นจริง (สัจจธรรม) เริ่มชินกับอารมณ์จนท้ายที่สุดจะเลิกยึดมั่นถือมั่นในสิ่งต่าง ๆ ได้โดยไม่รู้ตัวหรือเป็นอัตโนมัติทีเดียว ปลดอารมณ์ยึดได้มากเท่าไรก็เข้าใกล้พระนิพพานมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ทราบดังนี้แล้วคงไม่คิดว่า พระนิพพานเป็นของยากอีกต่อไปนะครับ ลงมือทำเมื่อใด ท่านก็จะใกล้พระนิพพานเมื่อนั้น

ทอดอาลัยได้แต่อย่าทอดธุระ

ข้อที่พึงระวังของการฝึกวิปัสสนามีอยู่ แม้ว่าท่านจะเริ่มเข้าใจรู้ซึ้งถึงแก่นของคำสอนที่ผ่านสายตาไปแล้ว ถึงจุดนี้จิตของท่านจะไม่ยอมยึดติดกับสิ่งรอบข้างใด ๆ เพราะมองเห็นภัยของการเกิดดับทุกข์ขณะจิต ต้องระวังว่าให้รู้อยู่ที่จิตนั้นและกำหนดรู้นามสมมติบัญญัติของวัตถุรอบข้างด้วย เช่น บิดา มารดา บุตร บริวาร รถยนต์บ้านช่อง ฯลฯ มิให้ปล่อยวางเสียจนไม่คิดการทำงาน อย่างนี้ไม่ถูกต้อง เมื่อท่านสามารถทอดอาลัยไม่ยึดติดกับวัตถุต่าง ๆ ได้ ท่านยังคงมีหน้าที่ต้องทำอยู่ด้วย คือ ในฐานะบุตรก็ต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา

ในฐานะพ่อแม่ก็ต้องใช้ความสามารถสั่งสอน อบรมบุตรธิดาของท่านอย่างเต็มที่ มิใช่ปลดปละละวางแล้ว ไม่หยิบไม่จับอะไรเลยก็ใช้ไม่ได้ครับ ดังนั้นผู้เขียนจึงว่า ทอดอาลัย (ปลง) ได้ แต่อย่าทอดธุระตราบใดที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านยังมีภาระในสิ่งใดต้องปฏิบัติด้วย มีหลาย ๆ ท่านปฏิบัติเข้าถึงจุดนี้ เกิดความเบื่อหน่ายแล้วไม่ทำอะไรเลย ผิดครับผม บางคราวได้สดับรับฟังว่าภรรยาไม่ยอมร่วมกิจกับสามีเลยก็มีไม่น้อย ตรงนี้ท่านแม้ไม่ต้องการ แต่จะทอดธุระหาได้ไม่ ท่านต้องคิดถึงอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งยังคงปฏิบัติวิปัสสนายังไม่ถึงตรงนี้ด้วย หรือบางคราวพบว่า ไม่ยอมเรียนหนังสือหนังหาไปเลยก็มี นั่นเขาเรียกว่าทอดธุระครับ ท่านไม่มีทางเข้าพระนิพพานได้ด้วยอารมณ์นี้ เพราะท่านถือว่าเป็นโมหะความหลงผิดครับ

แนวทางการปฏิบัติ และกำหนดจิตที่ได้สาธยายมาแต่ต้นนั้นเป็นแนวทางการปฏิบัติตนเพื่อการเข้าสู่พระนิพพานโดยง่ายรวมแล้วเรียกว่าวิปัสสนากรรมฐาน มุ่งหมายประโยชน์เพื่อการหลุดพ้นอย่างเดียว ส่วนท่านผู้ชอบและสนใจในด้านอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหารย์ ต้องปฏิบัติในอีกแนวทางหนึ่ง คือด้านสมถกรรมฐาน เมื่อปฏิบัติจนบรรลุถึงระดับฌานที่ ๔ แล้ว ท่านจึงจะสามารถใช้ประโยชน์จากฌานนั้น ทำในสิ่งต่าง ๆ อันนอกเหนือกฎเกณฑ์ธรรมชาติได้ เช่น บังคับลม ฝน เหาะเหิรเดินน้ำ เป็นต้น ผู้เขียนขอแนะนำผู้ชอบฤทธิ์เดช บ้างพอสังเขป ดังนี้ สมาธิ-ฌาน-ญาณ คืออะไร?

การปฏิบัติพระกรรมฐานมิว่าแบบใดทั้งวิปัสสนากรรมฐาน เปรียบเหมือนการเรียนหนังสือนั่นเอง ถ้าท่านไม่เข้าใจตำราท่านคงจะสอบไม่ผ่าน ที่ตั้งคำถามไว้เพราะมีหลายท่านไม่เข้าใจ แม้แต่พระสงฆ์องค์เณรหลายรูป ถามว่าสมาธิคืออะไร ฌานคืออะไร ต่างกันและต่อเนื่องกันอย่างไร? มักตอบไม่ได้หรือตอบไม่ตรงคำถามเสมอว่า สมาธิคือความตั้งใจมั่น ฌานคือความเพ่ง ญาณคือความหยั่งรู้ตรงเผ่งเลยตรงจริง ๆ ตามท่าน ผู้เขียนไม่ปฏิเสธ เพราะสมาธิฌานและญาณ แปลว่าตั้งใจมั่น-เพ่ง-หยั่งรู้จริง ๆ ครั้นถามว่าตั้งใจทำอะไร เพ่งอะไร รู้อะไร? เรียบร้อยโรงเรียนจีนตอบไม่ได้ ใบ้รับประทานกันไปหมด? ต่อไปนี้กรุณาติดตามผู้เขียนครับ ปกติแล้วจิตของทุกคนบนโลกใบนี้ ล้วนมีพลัง (กำลัง) อยู่บ้างแล้ว แม้จะยังไม่ผ่านการฝึกฝนทางกรรมฐานใด ๆ เลย ทราบได้จากการที่ต่างดิ้นรนต่อสู้ เอาชีวิตรอดจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เราเรียกความพยายามดิ้นรนนี้ว่า มีกำลังใจนั่นเอง แต่เพราะจิตหรือใจของเรานั้นมีลักษณะคล้ายสิ่งหนึ่งคือ แสงหรือรังสีของดวงอาทิตย์ มีลักษณะสาดกระจัดกระจายไปทั่ว แสงแดดทุกท่านทราบดีอยู่แล้วว่ามีความร้อน เปรียบกับใจหรือจิตของคนที่มีพลังเช่นกัน หากท่านใช้แว่นขยายส่องกับแสงแดดจะเกิดอะไรนั้น? แสงแดดก็จะรวมเป็นจุดขึ้นสว่างไสวกว่าเดิม ร้อนขึ้นกว่าเดิมใช่ไหมครับ จิตของท่านก็เช่นกัน กระจายกันไปทั่ว คิดโน่นคิดนี่สารพัดจะคิดไปต่าง ๆ นานา หากวันใดท่าน

สามารถรวบรวมจิตที่กระจัดกระจายกันอยู่หลาย ๆ ที่ให้เข้ามาอยู่ในจุดเดียวกันให้ได้ ดุจเราใช้เลนส์รวมแสงแดด เมื่อนั้นจิตของท่านที่มีพลังอยู่แล้ว ก็จะทำให้ใจของเรามีพลังมากขึ้นนั่นเอง นี่คือตัวจริงของคำว่า สมาธิ เมื่อรวมแล้วจิตเริ่มมีพลังมากขึ้น กำลังของจิตมีอยู่ ๔ ระดับ ดังที่ทราบมีจตุตถฌานเป็นสุดท้าย ครั้นเมื่อท่านฝึกฝนสะสมกำลังของจิตมีกำลังเต็มที่แล้ว ท่านจึงสามารถใช้กำลังนั้นไปเป็นฐานสร้างอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ นานาประการได้ ในอันดับแรกท่านสามารถใช้กำลังส่วนนี้ ไปล่วงรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้ ๘ อย่างด้วยกัน ความรู้เหล่านี้รวมเรียกว่า ญาณ ซึ่งหลาย ๆ ท่านแปลว่า หยั่งรู้นั่นแหละจริง ๆ แล้ว ญาณคือ สิ่งที่ใจต้องการรู้และใจจะรู้ได้ต่อเมื่อใจมีกำลัง ตัวจริงของญาณคือ ตรงนี้ ถ้าใจท่านไม่มีกำลัง (ฌาน) ท่านก็ไม่มีสิทธิ์ล่วงรู้อะไรทั้งสิ้น อธิบายอย่างนี้คงเข้าใจแล้วว่า สมาธิคืออะไร ฌานคืออะไร ญาณคืออะไร มีความแตกต่างกันแต่ต่อเนื่องกันอย่างไรตรงไหนเอาละครับเรามากล่าวกันถึงตัวญาณ เพื่อความเข้าใจสำหรับผู้ชอบฤทธิ์ทางใจญาณ (ความรู้) ท่านแบ่งไว้ ๘ อย่างด้วยกัน คือ

๑. **เจโตปริยญาณ** สามารถล่วงรู้ความคิดและจิตใจของผู้อื่นว่ามีความคิด สิ่งใดขณะใช้ญาณนี้

๒. **จุตูปปาตญาณ** ล่วงรู้ความเป็นไปของหมู่สัตว์ว่าก่อนมาเกิดมาจากไหน ตายไปแล้วจะไปเกิดที่ไหน

๓. **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ล่วงรู้บุพพกรรมของตนเองว่าเคยเกิดเป็นอะไรมาบ้าง เป็นคนกี่ชาติ คนประเภทใดบ้าง เป็นสัตว์กี่ชาติ สัตว์ประเภทใด เป็นต้น

๔. **อตีตังสญาณ** ล่วงรู้อดีตของคนทุกคน อดีตของสถานที่ทุกแห่งบนโลกว่าในอดีต ร้อยปี-พันปี-แสนปีที่ผ่านไปแล้ว มีสภาพเป็นอย่างไร

๕. **อนาคตังสญาณ** ล่วงรู้อนาคตของคนทุกคน อนาคตของสถานที่ทุกแห่งคล้ายอตีตังสญาณนั้น

๖. **ปัจจุปปันนังสญาณ** ล่วงรู้เหตุแห่งปัจจุบัน คือล่วงรู้ว่าใครทำอะไรอย่างไร ไม่ว่าบุคคลที่ต้องการทราบพฤติกรรมจะอยู่แห่งใดในโลก

๗. **ยถากัมมุตาญาณ** ล่วงรู้กฎแห่งกรรม อันนำพาสัตว์โลกให้ประสพความเป็นไปต่าง ๆ นานาทั้งด้านดี (อุบัติ) และชั่ว (วิบัติ) ว่าเกิดแต่เหตุกรรมอย่างไร

๘. **ทิพจักขุญาณ** ใช้ญาณหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ ดุจตาทิพย์ มองเห็นในสิ่งที่บุคคลอื่นเห็นไม่ได้ มิว่าของสิ่งนั้นจะซุกซ่อนในที่ใด มองเห็นได้สิ้น

ความรู้ทั้ง ๘ อย่างนี้ รวมเรียกว่า ญาณ ๘ หากบุคคลหนึ่งบุคคลใดในศาสนาอื่นทำได้บรรลุได้แม้ ๑-๒ อย่าง จะเป็นที่โจษจรรกันว่า เป็นผู้วิเศษเพราะเป็นเรื่องอัศจรรย์และยิ่งใหญ่มาก

และทุกศาสนาในโลกยกเว้นพุทธศาสนาไม่มีคำสอนใดๆ ให้สามารถบรรลุจุดนี้ได้ ดังนั้นหากบังเอิญใครทำได้ละก็จะยิ่งใหญ่มากทีเดียว ส่วนในหลักพุทธศาสนาของเรานั้น ความรู้ ๘ ประการนี้ นับว่าเป็นความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ เอามาก ๆ ผู้ใดทำได้ก็เท่ากับเก่งกว่า ชาวบ้านนิดเดียว ความรู้ตรงนี้ยังไม่อาจเหาะเหิรเดินอากาศ หรือล่องหนหายตัวได้เลย ถ้าต้องการมีฤทธิ์เหาะเหินดำดินได้ต้องนำกำลังของจิต (ฌาน) ไปทำการฝึกฝนในด้านกสิณธาตุต่าง ๆ เสียก่อน ซึ่งเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง เหนือขึ้นไปกว่าความรู้ทั้ง ๘ ประการนี้ หากจะถามว่ายากไหม? ก็ขอตอบว่า ไม่ยากนัก แต่ก็ไม่ใช่ง่ายเกินไป ดังนั้นก่อนจะก้าวสู่จุดต่าง ๆ ที่บรรยายมาทั้งหมดแต่ต้น จึงต้องเริ่มลงมือสะสมพลังของจิตให้มีพลังอย่างเต็มที่เสียก่อน (ฌาณ ๔) จึงจะก้าวสู่การเป็นผู้มีฤทธิ์ทั้งทางกายและใจ

ฝึกสมาธิสร้างฌาน (กำลัง) อย่างง่าย

แนวทางการสร้างสมกำลังของจิตในพระไตรปิฎก แสดงเอาไว้ถึง ๔๐ แบบ เรียกกันว่า กรรมฐาน ๔๐ มีอะไรบ้างอย่าเพิ่งสนใจเลย เท่าที่พบทุกสำนักกรรมฐาน มักยึดแนวเดียวกัน คือ หลับตาใช้องค์ภาวนาต่าง ๆ กันไป เช่น พุทโธ หรือ สัมมาอรหัง เป็นต้น กำหนดคำภาวนาไว้ต่างกันเท่านั้นเพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจมิให้คิดฟุ้งไปในจุดต่าง ๆ การฝึกเช่นนี้หากถูกกับจริต ตรงกับจิตของท่าน

ใดก็จะทำให้มีความก้าวหน้า รวมจิตได้ดี แต่วิธีการเหล่านี้เท่าที่พบจากการสนทนากับหลายท่าน รวมทั้งประสพด้วยตนเอง เมื่อหลับตาลงภาวนาคราวใดความคิดกลับยิ่งฟุ้งซ่าน ต้องฉุดกันไปดึงกันมาแทบหาเวลาสงบเอามิได้ เป็นเช่นนี้เสียเกือบทุกคน วิธีแก้ตามแบบพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤาษีลิงดำก็มี ๒ วิธี คือ ปล่อยให้ฟุ้งไปสักระยะ แล้วค่อยดึงกลับมา หรือเลิกการปฏิบัติในวันนั้น เมื่อฝึกรวมจิตด้วยการหลับตายึดคำภาวนาไม่ได้ผล ผู้เขียนขอให้ท่านลองฝึกแบบลืมตากันดู อาจจะง่ายขึ้น

จงจำไว้ว่า ฝึกจิตมิใช่ฝึกกาย

การฝึกฝนรวบรวมจิตให้เกิดกำลัง ขอให้สังเกตหัวข้อที่เขียนไว้ เพราะหลายท่านและหลายสำนักมักตั้งกฎเกณฑ์วุ่นวาย ต้องนุ่งขาวห่มขาว ต้องนั่งในท่าขัดสมาธิเท่านั้น ท่านไม่ต้องวุ่นวายขนาดนั้นเพราะนั่นเขาเรียกว่าฝึกกายมิใช่ฝึกจิต เรามาฝึกจิตกัน กายจะอยู่ในท่าทางอย่างไรปล่อยมันเถิด ทางที่ดีควรนั่งในอิริยาบถที่ท่านมีความสบายที่สุด จะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องอาการปวดเมื่อย นั่นแหละดีที่สุด จากนั้นจัดแจงหาพระพุทธรูปที่ท่านรัก และชอบที่สุดมาตั้งไว้ตรงหน้าห่างราว ๑-๒ ศอก ไว้ในระดับต่ำกว่าสายตาเล็กน้อยหรือเสมอกับตาก็ได้ ทอดสายตาเพ่งมองไปยังองค์พระปฏิมานั้น อย่าได้ละสายตาอย่าละใจของท่านจากองค์พระ ไม่ต้องกำหนด

ลมหายใจและไม่ต้องใช้คำภาวนาใด ๆ ทำอย่างนี้สักครึ่งชั่วโมง ราว ๑-๒ เดือน แล้วจึงเพิ่มเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง อีกราว ๑-๒ เดือน กำลังของจิต (ฌาน) ของท่านจะเพิ่มขึ้นทุกขณะจิตโดยไม่รู้ตัว เมื่อสร้างสมาธิแบบหลับตาแล้วฟุ้งซ่าน ลองหันมาปฏิบัติแบบลืมตาดูบ้าง ได้สอนไปแล้วไม่น้อยก็ได้ผลดีจากนั้นเมื่อครบเวลา ๔ เดือนให้ท่านเลือกเอาวันใดวันหนึ่ง เพ่งภาพพระครบ ๑ ชั่วโมงแล้วหลับตาลงนึกถึงภาพพระที่ท่านเพ่งดูนั้น หากวันใดท่านหลับตาลงแล้วสามารถมองเห็นภาพพระได้อีกเช่นเดียวกับขณะลืมตา วันนั้นจิตของท่านเริ่มได้กำลังของจิต คือ ฌาน นั่นเอง แต่จะยังเป็นฌานต้น ๆ อยู่ เมื่อหลับตาเห็นภาพพระแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ เอาใจ (จิต) ของท่านเกาะติดองค์พระในนิมิตนั้นต่อไป เพ่งจิตอยู่อย่างนั้น ภาพพระจะเริ่มเปลี่ยนจากวรรณะเดิมกลายเป็นแก้วใส ทั้งองค์ในที่สุด มิใช่ท่านบังคับหรือคิดให้ท่านใสเป็นแก้ว เหตุที่เปลี่ยนไปโดยอัตโนมัติ ครั้นเมื่อพระปฏิมานั้นใสเป็นแก้วทั้งองค์เมื่อใด ให้ท่านทราบได้เลยว่า ท่านได้กำลังของฌาน ๔ แล้ว พร้อมที่จะนำกำลังของจิตนั้นสร้างอิทธิปาฏิหาริย์นานาประการ นำพลังของจิต (ฌาน) ฝึกฝนด้านกสิณธาตุทั้ง ๔ ก็จะแสดงฤทธิ์ได้ ซึ่งผู้เขียนคงไม่ขอให้คำอธิบายต่อเพราะท่านสามารถค้นคว้าวิธีการปฏิบัติได้ ในหนังสือสอนพระ-กรรมฐานของครูบาอาจารย์หลาย ๆ องค์ หากหาที่ใดไม่ได้ก็หาซื้อ

หนังสือชื่อ กรรมฐาน ๔๐ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤาษีลิงดำ จากวัดท่าซุงมาอ่านแนวทางได้ครับ

การฝึกฝนจิตเพื่อให้เกิดพลังดังกล่าวนี้ แม้ท่านทำได้สำเร็จแล้วก็ทำให้ท่านเก่งกว่าคนทั่วไปเล็กน้อยเท่านั้น คือรู้ในสิ่งที่ผู้อื่นไม่รู้ ทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ มิใช่ทางแห่งการหลุดพ้นจากการเกิด-ตายตามกฎแห่งสัจจธรรมได้เลย ดังนั้นในส่วนกรรมฐานจุดนี้ จะทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ มิใช่ความจำเป็นแต่อย่างไร สิ่งที่ควรกระทำคือ ตามรู้สัจจธรรม และหาทางออกจากสัจจธรรมนั้น ดังที่ได้แนะนำไว้ในตอนต้น นั่นคือสิ่งประเสริฐที่สุดเป็นแนวทางที่จะนำท่านก้าวสู่มรรคผลนิพพานได้อย่างง่าย ๆ สิ่งที่ได้บรรยายบอกกล่าวมาทั้งหมดนี้ คงมีหลายท่านได้สดับรับฟังไปจากผู้เขียนไปแล้ว เพราะได้เผยแพร่ทางวาจามาแล้วราว ๑๐ ปี หวังว่าผู้ที่รับทราบแต่คราวแรกนั้น คงบรรลุคุณธรรมไปได้บางส่วน และขอให้ท่านผู้เพิ่งพบเห็นข้อเขียนนี้ได้ประสพความสุขความสำเร็จในการเจริญพระกรรมฐานเข้าถึงพระนิพพานโดยเร็ว ขอกราบเรียนว่าแนวทางทั้งสิ้นในหนังสือนี้ เกิดจากการขบคิดตีความ คำสอนของพระครูเทพโลกอุดร ที่มอบให้ผู้เขียนเป็นความคิดเห็นปัญญาธรรมของผู้เขียนเอง ผิดถูกอย่างไรก็ขอให้ท่านที่ได้อ่านโปรดใช้ดุลยพินิจไตร่ตรองเองเถิด หากเห็นว่าดีก็นำแนวทางไปปฏิบัติ หากเห็นว่าไม่ถูกต้องก็ถือเสียว่าอ่านเล่น ๆ เถิดครับแล้วจึงหาช่องทางวิธีการปฏิบัติพระกรรมฐานในทางอื่น ๆ ต่อ

ไปตามอัธยาศัยของท่าน หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนและผู้ร่วมจัดพิมพ์ตั้งปณิธานพิมพ์แจกจ่ายฟรีแก่ผู้สนใจ คงทำได้ตามกำลังทรัพย์กำลังปัจจัยเท่าที่มี ซึ่งคงมีจำกัดและจัดพิมพ์เป็นครั้งเป็นคราว หากท่านผู้ใดมีความสนใจและมีศรัทธาจะนำไปจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มอีก ผู้เขียนก็อนุโมทนาเต็มที่หรือสนใจจะร่วมบุญกันก็โปรดติดต่อมายังผู้เขียนได้ ดังที่อยู่ในท้ายอารัมภบทนั้น ธรรมะในรูปแบบของพระเดชพระคุณพระครูเทพโลกอุดร จักได้กว้างขวางสู่สาธารณชนต่อ ๆ ไปเป็นลำดับ

ภาคผนวก

พระคาถาบูชาพระครูเทพโลกอุดร

ตั้งใจว่า นะโมตัสสะ ๓ จบ แล้วว่า

โยอะริโย มหาเถโร อะระหังอะภิญญาธะโร
ปะฏิสัมภิทัปปัตโต เตวิชโช พุทธะสาวะโก
พะหูเมตตาทิวาสะโน มะหาเถรานุสาสะโก
อะมะตัญเญวะสุชีวะติ อะภินันทิ คุหาวะนัง
โสโลกุตตะโร นาโม อัมเหหิ อะภิปูชิโต
อิธะฐานูปะมาคัมมะ กุสะโล โน นิโยชะเย
ปุตตะเมวะปิยังเทสิ มัคคะผะลัง เทสะติ
ปะระมะสารีริกะธาตุ วะชิรัญจาปิ วานิตัง
โสโลเกจะอุปปันโน เอเกเนวะ หิตังกะโร
อะยังโน โข ปุญญะลาโภ อัปปะมัตโต ภะเวตัพโพ
สาธุกันตัง อะนุกะริสามะ ยังวะเรนะสุภาษิตัง
โลกุตตะโร จะ มหาเถโร เทวะตา นะระ ปูชิโต
โลกุตตะระคุณัง เอตัง อะหัง วันทามิ ตังสะทา
มหาเถรานุภาเวนะ สุขัง โสตถิ ภะวันตุเม.

บูชาแบบย่อ

โลกุตตะโร จะ มหาเถโร อะหัง วันทามิ ตัง สะ ทา เมตตาลาโภ นะโส มิยะ อะหะพุทโธ

พระคาถาทั้ง ๒ บท นี้ใช้สวดบูชาคุณพระครูเทพโลกอุดร ภาวนาเป็นประจำตั้งจิตอธิษฐานให้ดี จักมีความก้าวหน้ารุ่งเรืองด้วยลาภผล อธิษฐานตั้งความปรารถนาขอพบท่าน จะสมดังตั้งใจเข้าสักคราวหนึ่ง

พระคาถาเงินล้าน

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ)
วัดท่าซุง อุทัยธานี

สัมปะจิจฉามิ นาสังสิโม
พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพ ยักขา ปะลายันติ
พรหมา จะ มะหาเทวา อะภิลาภา ภะวันตุเม
มะหาปุญโญ มะหาลาโภ ภะวันตุเม มิเต พาหุหะติ พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระ ทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มาณีมามะ พุทธัส สะ สะวาโหม สัมปะติจฉามิ เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ลือ ๆ

ภาวนาประจำลาภผลมิขาด ใช้เป็นองค์ภาวนา ทำสมาธิ จะดีมากขึ้น ไม่จำกัดกี่จบ ยิ่งมากยิ่งดี

พระคาถากันงู

หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อยุธยา

นะมะหามงกุฎ พระยาครุฑจะเดินหน กูเชื้อพระทศพล นะโมพุทธายะ

ภาวนา ๓ จบ กระทืบดิน ๑ ครั้ง ครบ ๙ จบ ๓ ครั้ง เดินป่าสบาย

คาถาหลงป่า (หลวงพ่อปาน)

วิวี พุทโธ อิติ

บทนี้ภาวนาเมื่อหลงป่าหาทางออกไม่ได้ วิธีใช้ ยืนหันหลังพิงต้นไม้ใหญ่ ภาวนาคาถาจนสงบใจแล้วลืมตา จะมีเทวดามาบอกทางให้เดินตามท่าน หรือท่านชี้ไปทางไหนเดินทางนั้นจะออกจากป่าได้ ห้ามเอ่ยปากถามเด็ดขาด ถามเมื่อไหร่เป็นหายหลงป่าต่อไป หากหลับตาภาวนา แล้วลืมตาไม่พบสิ่งใด ให้ถามใจตนเอง ในใจบอกซ้ายไปซ้าย บอกขวาไปขวา จะออกจากป่าได้ วิธีนี้เรียกว่า ถามเลสในใจตน

พระคาถากันสัตว์ร้าย

หลวงปู่ครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง เชียงใหม่

พุทธังกันตัง ธัมมังกันตัง สังฆังกันตัง จาติกันตัง มะระณะกัน ปาณาติกัน สาระพัดกันกัน พุทธัง อะระหัง ภาเวสัมปะติจฉามิ

ภาวนากันสัตว์ป่าหลังผูกกลสแล้ว ใช้กิ่งไม้เสกคาถาขีดเป็นวงรอบกลส หรือเสกก้อนดินขว้างไป ๘ ทิศก็ได้

พระคาถาท้าวเวสสุวรรณ

อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน เวสสุวรรณโณ มะระณัง สุขัง อะระหัง สุคะโต นะโมพุทธายะ เวสสุวรรณ-โณ จาตุมะหาราชิกา ยักขะพันตา ภัทภูริโต เวสสะพุสะ พุทธัง อะระหัง พุทโธ เวสสุวรรณโณ นะโมพุทธายะ

พระคาถาภาวนาป้องกันภูติผีปีศาจทั้งปวง

พระคาถาถอนคุณ

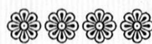
นะถอน โมถอน พระเจ้าแผลงศร ถอนด้วยพระพุทโธ

นะถอน โมถอน พระเจ้าแผลงศร ถอนด้วยพระธัมโม

นะถอน โมถอน พระเจ้าแผลงศร ถอนด้วยพระสังโฆ

นะถอน โมถอน พระเจ้าแผลงศร ถอนด้วยนะโมพุทธายะ

พระคาถาบทนี้ ให้รำลึกถึงพระรัตนตรัย เสกเป่าน้ำมนต์ ถอนคุณต่าง ๆ คุณผี คุณคน คุณไสยย์ ยาสั่ง ขับออกได้ทั้งสิ้น

ภาคพิเศษ

ส่วนนี้เดิมทีไม่ต้องการจะเผยแพร่ออกไป หลังจากใช้เวลาตัดสินใจอยู่นานพอสมควร จึงจับปากกาเขียนต่อไว้ เพื่อผู้ที่ยังไม่เคยทราบถึงกิตติคุณของท่าน พระครูเทพโลกอุดร จักได้รับทราบไว้บ้างโดยสังเขป ผู้เขียนจะขอกล่าวถึง ชีวประวัติขององค์ท่านให้ทราบดังที่ได้ค้นคว้ามาได้ และคงไม่เขียนพิสดารเพราะจะยาวเกินไป ซึ่งหากมีจังหวะเมื่อใดจึงจะขีดเขียนให้ทัศนากันพร้อมประวัติการสร้างพระพิมพ์สกุลวังหน้า ซึ่งหลวงปู่พระเทพโลกอุดรได้พุทธาภิเษกไว้สร้างโดยเสด็จในกรมพระราชวังบวรวิไชยชาญ เมื่อปี ๒๔๑๗

พระครูเทพโลกอุดร พระนามนี้เผยแพร่หลายมานานหลายสิบปี หากถามไถ่ท่านผู้เคยได้พบภาพถ่ายขององค์ท่านจะพบภาพพระภิกษุ อายุราว ๖๐ ปี รูปร่างสูงใหญ่ นั่งบนเก้าอี้วางมือทั้ง ๒ ข้างบนตัก นั่นแหละพระครูเทพโลกอุดร มีหลายท่านเข้าใจผิดคิดไปว่า หลวงปู่อุตตระเถร พระอรหันต์เจ้าซึ่งเป็น ๑ ใน ๒ รูปที่พระเจ้าอโศกมหาราช ส่งออกเผยแพร่พุทธศาสนา ผู้เขียนขอยืนยันได้เลยว่า ไม่ใช่ เพราะนามเทพโลกอุดรนี้ ตั้งขึ้น

โดยเสด็จในกรมพระราชวังบวรวิไชยชาญพระองค์นั้น ซึ่งทรงเป็นเสด็จในกรมวังหน้าใน รัชกาลที่ ๕ เรียกได้ว่า ตั้งนามท่านไว้ไม่เกิน ๑๕๐ ปีแน่นอน เพียงแต่ไปพ้องคำกันเท่านั้น

พระครูเทพโลกอุดร เป็นพระเถระที่เกิดร่วมสมัยกับพระเจ้าอโศกมหาราช (ในทางสมาธิจิต โดยอตีตังสญาณ ทราบว่าภายหลังมาเกิดเป็น หลวงพ่อลี วัดอโศการาม นี่เอง) จากการค้นคว้าน่าจะมีชาตะกาลในราว พ.ศ. ๒๒๐ และได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขีณาสพ ในรัชสมัยของพระเจ้าอโศกมหาราชนั้นเอง ภายหลังได้อธิษฐานกายของท่านให้ยืนยงคงสภาพมิให้เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาจาริกไปในดินแดนต่าง ๆ ทั้งทิพย์และมนุษย์ ปรารถนาช่วยสอนสั่งธรรมะ และอิทธิวิธีแก่พระหนุ่มเณรน้อยที่มีความมุ่งมั่นฝ่าฟัน ปฏิบัติธุดงควัตร อย่างจริงจัง ได้สั่งสอนพระภิกษุสามเณร นับเนื่องจากอดีตมาสู่ปัจจุบันนี้ รับศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์มานับไม่ถ้วน ในช่วงแรกได้ทำการถ่ายทอดสรรพวิชา อิทธิปาฏิหาริย์ให้ศิษย์ ๕ รูปด้วยกัน ได้แก่

๑. ขรัวตีนโต

๒. หลวงพ่อโพรงโพธิ์

๓. หลวงพ่อแก้มแดง

๔. ขรัวขี้เถ้า

๕. หลวงพ่อย่ามแดง

ทั้งพระครูเทพโลกอุดรและคณะศิษย์ทั้ง ๕ ล้วนทรงฤทธิ์มีอภินิหาริย์มากมาย เดินทางไปมาอย่างไร้ร่องรอย แยกย้ายกันออกสอนสั่งศิษยานุศิษย์ สืบต่อมานับร้อยนับพันปี พระเถรา-จารย์ที่ได้รับการสอนสั่งต่างทรงอภินิหาริย์ ไม่แพ้พระอาจารย์เลยในช่วงท้ายจะเสนอให้ทราบกัน

พระครูเทพโลกอุดร และศิษย์รุ่นแรกทั้ง ๕ คณะนี้ จาริกท่องไปในทุกภูมิภาค เคยปรากฏกายไปช่วยงานหลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง ๒-๓ วาระเหมือนกันเกี่ยวกับข้อนี้หลายท่านที่เคยได้ทราบเกียรติคุณของพระอริยคุณาธา (เส็ง ปุสโส) ศิษย์ในหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต แม่ทัพธรรมแห่งภาคอีสานได้ขนานนามพระครูเทพโลกอุดรและศิษย์ว่า คณะผู้วิเศษแห่งดอยเชียงดาว ซึ่งไม่มีใครทราบว่า ดอยเชียงดาวอยู่แห่งใด ท่านเรียกของท่านอย่างนั้น ไม่เคยมีผู้ใดสอบถามท่านอีกน่าเสียดายมาก แต่น่าเชื่อได้ว่าท่านเคยได้พบกันในป่าลึก เป็นอาจารย์และศิษย์กัน ส่วนท่านใดจะได้พบกับพระเถระชุดนี้หรือไม่ คงต้องไปตามแต่บุญบารมีของแต่ละท่านลองอธิษฐานเอาครับ

ศิษยานุศิษย์ของพระครูเทพโลกอุดรและคณะในอดีตเท่าที่ทราบมีดังนี้

๑. หลวงพ่อเงิน วัดบางคลาน พิจิตร

๒. หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า ชัยนาท

๓. หลวงปู่ลี ฉันทสิริ วัดเขาถ้ำบุนนาค ตาคลี นครสวรรค์

๔. หลวงพ่อกบ วัดเขาสาริกา ลพบุรี

๕. หลวงพ่อโอภาสี อาศรมบางมด

๖. หลวงปู่กลั่น วัดพระญาติการาม อยุธยา

๗. หลวงพ่ออี๋ วัดสัตหีบ ชลบุรี

๘. หลวงพ่อวงศ์ วัดบ้านค่าย ระยอง

๙. หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง นครปฐม ฯลฯ เป็นต้น

ศิษย์ในปัจจุบันเท่าที่ทราบมีดังนี้ :-

๑. หลวงปู่ไวยย์ วัดเทพพนมยงค์ อ.หินกอง สระบุรี

๒. หลวงปู่กอง จันทวังโส วัดสระมณฑล จ.อยุธยา

๓. หลวงปู่โง่น โสรโย วัดพระพุทธบาทเขารวก พิจิตร

๔. ครูบาลุ่น จ.เพชรบูรณ์

๕. ครูบาปิยะ ทราบว่าอยู่ทางสกลนคร

๖. หลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวา จ.สิงห์บุรี

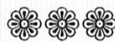
๗. หลวงปู่เย็น วัดสระเปรียบ จ.ชัยนาท ฯลฯ

คงยังมีอีกบ้างแต่ค้นคว้าไม่ได้ ส่วนศิษย์ของพระครูเทพโลกอุดร ที่เป็นฆราวาสนอกจากเสด็จพระราชวังบวรวิไชยชาญแล้ว ยังมีคุณปู่โทน หล่ำแพร บ้านอยู่ อ.ตาคลี นครสวรรค์ อายุร้อยเศษ ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน หากสนใจก็หาโอกาสเดินทางไปนมัสการและกราบพบ ท่านจะได้กราบไหว้พระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ทำบุญกับท่านไม่เสียหลายครับ ได้บุญครับ โดยเฉพาะหลวงปู่กอง วัดสระมณฑล หากเดินทางไปกราบพบท่านจะได้กราบรูปหล่อหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ขนาดเท่าองค์จริง ที่หล่อขึ้นได้อย่างงดงามไร้ตำหนิ ได้กราบไหว้แล้วปิติอิ่มเอิบใจเป็นพิเศษ

สุดท้ายปลายบทนี้ ผู้เขียนหวังว่าข้อความข้อธรรมะในหนังสือเล่มนี้คงจักเป็นอัตถประโยชน์ต่อผู้ได้รับบ้าง ขอให้ท่านผู้ได้อ่านพบประสพความสำเร็จในการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ได้เข้าถึงนิพพานกันทั้งสิ้น ขอโอกาสเรียนชี้แจงด้วยว่า การเปิดเผย

อมตธรรมครั้งนี้ หาใช่เพราะต้องการเด่นดังอะไร หวังเพียงว่าให้ท่านทั้งหลาย ได้ทราบความเป็นจริงและเข้าถึงธรรม คิดเสียว่าสิ่งที่ปรากฏในหนังสือนี้เป็นอีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งจะนำพาท่านไปสู่นิพพานในที่สุด ผู้เขียนไม่ปรารถนาให้ท่านเชื่อหรือไม่เชื่อ หากเห็นว่าดีและถูกต้องก็เริ่มลงมือปฏิบัติตามคำแนะนำ หากเห็นว่าไม่ถูกต้องก็เพียงเป็นความรู้ใส่บ่าแบกหามเท่านั้น แต่เพียงท่านได้อ่านทุกอักษรมาถึงจุดนี้ ผู้เขียนก็พอใจแล้วและขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ หากท่านใดมีจุดใดสงสัยจากหนังสือนี้ ขอได้โปรดติดต่อไปยังผู้เขียนได้ทุกเมื่อด้วยความยินดี

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร ๔๘๑/๑๓๙ จรัญสนิทวงศ์ ๓๗ บางกอกน้อย กทม. ๑๐๗๐๐
นายบุญส่ง รูปงาม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. ๔๑๘๓๕๕๒, ๔๑๒๒๙๗๕ Fax : ๔๑๒๙๓๒๕

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะชนะการให้ทั้งปวง

พิมพ์แจกเพื่อเป็นธรรมทาน

ถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และเพื่อบูชาคุณ บิดา มารดา บุพการี บรรพชน องค์เทพไท้เทวา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ทุกพระองค์

ขออุทิศผลบุญกุศลนี้แด่ เจ้ากรรมนายเวร ญาติพี่น้อง ผู้ล่วงลับ สรรพสัตว์ทั้งหลาย สรรพดวงวิญญาณทั้งหลายที่เสวยสุขก็ดี เสวยทุกข์ก็ดี ขอจงถึงซึ่งความสุขเถิด